

“ĐỘI BANH VATICAN” TRONG TRẠI TÙ CỘNG SẢN

... Trước năm 1950, tôi hành nghề bác sĩ và có chân trong hội đoàn Công Giáo Tiến Hành Slovak .. Buổi chiều ngày cuối năm đó, khi vừa về tới nhà, tôi cảm thấy thật vui tươi thoải mái và tự nhủ:

- Bây giờ mình sẽ tận hưởng một buổi tối êm đềm hạnh phúc bên cạnh vợ con!

Nhưng chỉ mấy phút sau, hai người lạ mặt bước vào nhà và nói:

- Có một tai nạn xảy ra cách đây vài cây số. Mời bác sĩ đi ngay.

Tôi ra khỏi nhà và bước lên chiếc xe đò sẵn trước cửa. Vừa ngồi vào xe, tức khắc tôi bị còng tay. Tôi hiểu ngay mình bị bắt.

Trong buổi thẩm vấn đầu tiên, viên công an nói với tôi:

- Ông hoạt động trong Công Giáo Tiến Hành nên chúng tôi phải canh giữ ông. Ông muốn đem hết mọi người mà ông có dịp tiếp xúc, trở lại đạo Công Giáo và sống đạo đàng hoàng. Điều này có nghĩa là ông chuẩn bị cho họ trở thành gián điệp! Rồi ông còn khuyên họ đi xưng tội. Đây là một hình thức gián điệp hữu hiệu. Người đi xưng tội báo cáo với vị Linh Mục những gì xảy ra trong xứ đạo. Rồi vị Linh Mục chuyển lên cho Đức Giám Mục và Giám Mục chuyển lên cho Đức Giáo Hoàng và Vatican, là trụ sở trung ương của tổ chức gián điệp quốc tế. Đây là một hành động vô cùng nguy hiểm, có hại hơn cả máy bay dội bom của Mỹ! Vì thế đối với chúng tôi, các tín hữu Công Giáo là kẻ thù số một!

Tôi mở miệng chống chế trước các lập luận vô lý - không đầu không đuôi - của viên công an, nhưng mọi lời giải thích của tôi đều bị hiểu một chiều, hoặc bị cắt ngang. Các buổi thẩm vấn chỉ nhằm đưa đến một kết luận:

- Tất cả các buổi họp, các buổi cầu nguyện, tĩnh tâm, tham dự Thánh Lễ, đều là những buổi họp “gián điệp” để đưa tin về cho Vatican! Nói tắt một lời, chúng tôi là kẻ thù của quốc gia, của dân tộc Tiệp Khắc!

Một ngày nọ, trước tòa án, sau khi đọc một lô tội trạng, viên chánh án hỏi tôi:

- Ông có thú nhận mình là kẻ có tội không?

Phản ứng của tôi, sau những ngày bị thẩm vấn dồn dập mệt mỏi, là trả lời có. Nhưng nhờ ơn Chúa, tôi khẳng khái đáp:

- Tôi thú nhận có tội, nhưng không phải tội phản động, vì điều này trái với tâm tình tôn giáo của tôi, mà là tội dám chống lại chủ thuyết cộng sản vô thần!

Từ ngày đó, các buổi thẩm vấn không còn mang hình thức chính trị nhưng chuyển sang màu sắc tôn giáo. Tôi trở thành một tù nhân lương tâm.

Nhưng trước mọi tra vấn khổ nhục, tôi vẫn bình tĩnh can cường, nhờ tôi luôn giữ được trong mình một mảnh nhỏ "Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ".

Thỉnh thoảng, trong giai đoạn tù đầy, chúng tôi cũng hưởng nếm một thời gian hạnh phúc của thiên đàng. Chúng tôi gồm 11 tín hữu Công Giáo trí thức, cùng bị giam chung trong một phòng. Chúng tôi yêu thương khích lệ nhau và cùng nhau tổ chức những giây phút sống đạo. Các khổ nhục thanh luyện con người giúp chúng tôi sống cao thượng và siêu thoát hơn. Khuôn mặt và bầu khí phòng giam chúng tôi đổi hẳn, khiến các lính canh cũng phải ngạc nhiên, và chuyện phải đến đã đến: họ phân tán chúng tôi. Khi đến còng tay từng người, họ thấy chúng tôi điềm tĩnh và vui vẻ giã biệt nhau. Một người bạn của chúng tôi tươi cười giải thích với tên lính canh:

- Anh không thấy chúng tôi gồm 11 người sao? Chúng tôi là đội banh của Vatican mà!

... "Những ai kính sợ THIÊN CHÚA thì không ngang bướng bất tuân lời Người dạy. Và những ai kính mến Người thì giữ vững đường lối của Người. Những ai kính sợ THIÊN CHÚA thì tìm điều Người ưa thích, và những ai kính mến Người thì no thỏa Lễ Luật. Những ai kính sợ THIÊN CHÚA thì chuẩn bị tâm hồn, và hạ mình xuống trước mặt Người. Chúng ta hãy phó mình trong tay THIÊN CHÚA, chứ đừng phó mình trong tay phàm nhân, bởi vì, Người cao cả thế nào thì cũng lân tuất như vậy" (Sách Huấn Ca 2,15-18).

(Cyril Slovák e Josef Inovecký, "Héros ou traitres", Roma 1976, trang 60-67)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt